

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas I. An duæ causæ eundem effectum causare possint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

per verum & realem influxum determinat ad existendum. Moralis autem causa est, quæ consulendo, imperando &c. influit in effectum. Alia autem est causa instrumentalis. Alia principalis, de quibus ubi de Efficienti. Deinde alia est causa per se, & alia per accidens ex secundi Physicorum tex. 33. Causæ per se dicuntur, quæ causant effectum, quæ tales, ut dum musicus cantat. Causa autem per accidens est, quæ non nisi conjungitur cum eo, quod est causa, vel contingenter influit in effectum. Denique alia est causa proxima, alia remota. Remota est quæ medio effectui à se producto influit. Proxima autem, quæ immediatè influit. Hinc insurgit difficultas: An causæ remotæ sint verè causæ. Distinguit Oviedo & dicit, causam remotam dupliciter se posse habere, primò, ut producendo effectum, medio, quo agit illum, tamen non conservet, & sic Abraham avus, Patrem Josephi

Jacobum, non conservabat; Secundò, causa remota vel actu producit, vel actu conservat effectum, medio quo agit & hanc causam, dicit esse veram & propriam causam, non verò priorem. Ratio ejusdem. Quotiescunque effectus ita dependet à causa, ut sine illa, vel vices illius suppleto, subsistere non possit, illa causa est per se influens, si enim per accidens influeret, subsisteret effectus illa non subsistente, vel non posita, loco illius alià, & ita ædificium subsistit, si musicus ædificet; respectu enim ædificii, musica per accidens se habet; jam autem mortuo avo, nullus defectus suppletur in generatione nepotis. Quando verò calor in igne productus, producit alium calorem in aqua, ignis respectu illius secundi caloris, est verè causa, quia illo deficiente & non suppleto per alium ignem, deficiet calor in aqua receptus. Vide de hoc Oviedo.

DISPUTATIO II.

De Causis in Communi comparative spectatis.

Disputabitur hinc imprimis de Causis conjugatim acceptis per ordinem ad effectus; An scilicet idem effectus à pluribus causis produci possit? rursus de causis inter se comparatis: An scilicet una aliam causare possit?

QVÆSTIO I.

An duæ causæ eundem effectum causare possint.

Potest procedere questio: An duæ Causæ conjunctim, possint eundem effectum causare; deinde an possint divisim. *Sic*

DIFFICULTAS I.

An duæ causæ divisim, eundem effectum causare possint.

PRÆMITTO I. Non esse difficultatem de causalitatibus, si ille sunt modalitates distinctæ, quod quæ causalitate agit unum, agens eadem numero non possit agere aliud.

RATIO est. Sunt enim essentielles determinationes, vi quarum habet hoc agens, ut agat. Si ergo non sit hoc agens, jam illud determinare non poterit illa Modalitas.

PRÆMITTO 2. Esse difficultatem de insit Causis, an scilicet eum effectum, idque eundem nume-

ro, possit alia causa causare, non quidem Primam sed Secundam. Quæ questio videtur esse independentem à mente Aristotelis tractanda; nam si ille agnovit causam primam, omnia ex necessitate agere, multò magis id sensit de causis secundis, quod necessariò sint ad hos effectus determinatæ, & ex proportionem, quòd hi effectus sint ad has causas determinati, idque clarè indicat octavo Metaph. tex. 12. & secundi Physic. tex. 36. & quamvis ille agnovit causas, & æquivocas, & per accidens, non agnovit tamen causas per accidens in isto sensu: quòd possint causare effectum, quem aliæ causæ causant, sed in isto sensu; quòd non per se influant in effectum. Æquivocas item causas agnovit isto sensu; quòd eminenter contineant perfectionem suorum effectuum in eo genere, in quo illos causant; sed non agnovit, quòd contineant cum vi, quemcunq; similem numero producendi effectum, ita ut sit quidè in causa æquivoca vis producendi eundem effectum, unà cum univoca causa, non tamen divisim ab illa.

PRÆMITTO 3. Non esse difficultatem de causis intrinsecis. An scilicet duæ causæ distinctæ, successivè eundem effectum causare possint. Indubiè enim non possunt. Ratio, quia cum effectus causarum intrinsecarum sit idem realiter cum ipsismet causis, si in re non sint eadem causæ, in re non erit idem effectus, adeoque à duabus causis intrinsecis etiam divisim, idem effectus causari non potest. Tota ergo difficultas

facultas est, de causis extrinsecis, præcipue verò de efficienti, an ex eadem etiam materia, ignem B. tam ignis A. quam ignis C. producere possit.

Punctum Difficultatis I.

Quid tenendum?

DICENDUM est I. *Vnus idemque numero effectus, à pluribus solo numero distinctis causis, potest naturaliter produci, etiam in iisdem numero circumstantiis loci, temporis, &c.* Ita Scotistæ contra Thomistas, & ex nostris Suarez contra Vasquez, præcipue circa circumstantiam loci aliud sentientem.

PROBARI solet ex Scoto. Deus ante prævisum peccatum originale, elegit individuos homines ad gloriam, qui in illa serie non fuissent geniti ex reprobis, qui nunc nascuntur ex reprobis. Ergo tunc causari fuissent, per alias numero causas.

RESPONDERI potest. Negando consequentiam, quia esse reprobum vel electum, sunt valde extrinseca individualitati, nec mutant individuum, potestque idem individuum, non esse reprobatum in uno signo, & in posteriori signo, reprobatum.

PROBAT 2. Suarez. Causa æquivoca, cum contineat totam speciem suorum effectuum, potest naturaliter eundem numero effectum producere, quem univoca. Ergo duæ causæ possunt naturaliter eundem effectum producere.

RESPONDERI potest ad salvandam rationem, Causæ æquivocæ, sufficere, quod quoad speciem eosdem effectus producere possit, quos producit causa univoca, quamvis non eosdem numero.

PROBARI potest 3. à Pari. Quos causa secunda potest producere effectus, eosdem numero potest producere causa Prima. Ergo & quos potest producere similes numero una causa secunda, poterit & alia.

RESPONDERI potest. Disparitatem esse, quia nisi posset omnipotentia eosdem effectus producere, quos producant causæ secundæ, hoc ipso non esset omnipotentia, potest autem salvâ suâ essentiâ, una causa secunda, non producere, nisi similes numero effectus. *Hinc aliter:*

PROBATUR 4. Conclusio, per principium negativum; Non implicat contradictionem, ut duæ causæ, numero solo distinctos, cæteroqui potentes producere effectus, producant etiam eosdem numero, nec est ullum fundamentum, cur de facto causæ, quæ exstant non sint tales; ergo. Dicere autem quod sint ex natura sua ad hos non nisi numero effectus determinatæ, est id merè arbitrarium, & sine fundamento fictum, cum oppositum ostendat extensio ad similes numero effectus.

CONFIRMATUR de causis v. g. ejusdem speciei. Vera est hæc Modalis; Necesse est causas easdem specie, posse causare effectus eosdem specie; alias different specie illæ causæ. Si verà hæc Modalis, ergo erit necesse quoscunque posse causare, quia propositio Modalis universalis explicari potest per descensum distributivum, adeoque poterit verificari quod possit & hunc, & illum, & illum effectum producere, & sicut cum dico, necesse est, ut id quod est speciei humanæ, sit rationale, sequitur, de omnibus particularibus id verum esse; ita ut intra speciem humanam nullus sit, qui non sit rationalis; sic intra speciem causativitatis eandem, nullus erit, qui non sit causabilis à causa contenta, intra illam speciem.

PROBATUR 5. Instantiis Theologicis. Christus qui de facto est, vel poterat venire in mundum, & tamen non esse filius Beatissimæ præsentis, vel non poterat non esse filius illius, supposito quod venerit: Si poterat non esse. Ergo aliquis effectus idem numero, potest à diversis causis oriri; Si non poterat non esse mater illius; Ergo & hæc, non poterat non esse mater illius; nam ista sunt correlativa. Ergo ulterius non liberè in Matrem hic Christus elegit, nec liberè in Matrem prædestinata est, nec fecisset sibi in hoc Deus magna, qui potens est. Docetur item, quod antiqui Patres accelerationem Incarnationis meruerint; quod verum non esset, si non hic Christus, sed alius acceleratus fuisset; alius autem accelerari debuit, cum idem effectus non possit esse in diversis circumstantiis temporis, per oppositum sentientes.

CONFIRMATUR. Suppono meruisse Beatissimam, ut esset Mater Christi, suppono rursus non meruisse illam id, nisi ex meritis Christi, qui nunc est, quo posito, sic formatur argumentum. In illo priori, in quo Beatissima non erat merita, ut esset Mater Dei, erat hic Christus. Ergo esse hunc Christum, non est produci ab hac Matre gignente illum: Supponitur enim esse hic, ante istas causas. Antecedens probatur, quia vel merebatur Maternitatem ex meritis hujus Christi, vel non ex meritis hujus Christi: Si ex meritis hujus Christi. Ergo hic erat Christus, & nondum pro illo signo ex hac Matre. Si non ex meritis hujus Christi. Ergo bona aliqua participantur ab hominibus, ab aliquo alio Christo, quam à præsentem.

INFERTUR etiam, vi hujus doctrinæ sequi, quod hic mundus non potuerit citius creari à Deo, & quod Deus hanc particulam Materiam, quæ est in Oriente, non potuerit ponere in Occidente, siquidem ly esse hoc numero, pendet ab iisdem circumstantiis.

RESPONDET I. Vasquez. Potuisse supponi Christum hunc, & postea Beatissimam mereri ut esset Mater; quia in illo priori, poterat ex

Bea.

Beatissima fumere corpus, sine eo quod esset Mater; ut Eva sumpsit corpus ex Adamo, quin Adamus fuerit parens Eva.

CONTRA. Vel idem erat Christus, qui nec dum supponebatur esse filius Beatissimæ, vel non idem: si idem, Ergo illum eundem esse, non pendet à causa, quæ est Mater, nec ab his circumstantiis, habebiturque intentum; Si non idem, ergo meritis aliis Christi, merita est Beatissima, ut esset Mater huius Christi.

RESPONDET 2. idem. In illo priori, ante meritum Beatissimæ supponebatur hic Christus, quia tamen liberè erat venturus, hinc Virgo & Maternitatem, & circumstantias merita est.

CONTRA. Christus liberè venturus ante illud meritum Beatissimæ, vel non erat hic, vel erat hic: si erat hic, Ergo ratio huius potest salvari sine hac causa; Si non erat hic Ergo non tenes responsionem. Deinde Christum hunc, esse hunc, non est quid liberum; ergo si hunc esse, pendet à circumstantiis, sicut huic Christo, non erat liberum, ut esset hic, ita nec erat liberum, ut penderet ab his circumstantiis; vel certè si erat ei liberum esse in his circumstantiis, stante hoc, quod hic esset, sequitur; quod Hunc esse, non pendeat à circumstantiis.

DICENDUM est 2. *Quod supposita Divina ordinatione, pro presenti rerum ordine, una causa, non possit producere effectus numero distinctos, alius causa.*

PROBATUR Conclusio. Divina ordinatio non potest non impleri, sed datur divina ordinatio determinans hos effectus huic causæ. Ergo hæc non potest non impleri, sed si una causa poneret effectus alius causæ, divina ordinatio non impleretur, ergo ponere una, alius effectus, non potest. Factam autem esse illam ordinationem. Probat. Tum quia. Cum hoc cadat sub dominium illius, & sub providentiam, non est ratio, cur non defacto ita ordinaret, fieretque alias aliquid, quod ut fiat, Deus non ordinaret. Tum quia indifferentia ad hos & illos effectus, necessariò per aliquod principium tolli debet; hoc autem aliud ostendi non potest, quam ipse Deus; in iisdem enim circumstantiis non repugnasset aliam numero entitatem poni. Tum quia, quamvis recurrere ad Deum, non sit Philosophicum, id verum est; si commodè ad causas secundas recurri possit. Et quia in aliis similibus tollendis indifferentiis, recurrimus ad Deum, cur non etiam in hac? Et certè ponamus causam A. ponamus effectus, B. C. D. ut prius ponatur effectus B. determinari non aliunde potest, quam ab ipso Deo, etiam supposito, quod nonnisi à causa A. produci possit. Ergo etiam ut potius ab hac causa, quam alia fiat, benè recurratur ad Deum. Per hoc tamen non negatur, quod causa seipsam ad effectum productivè determinet.

OBJICIUNTUR 1. Determinatio productionis huius individui provenit à causa producente.

Ergo causa producens, non potest esse indifferens ad producendos plures effectus, quos sub se habet.

RESPONDETUR. Determinatio productionis huius individui, materialiter provenit à causa, quia provenit determinatio quoad speciem à causa, ratio autem speciei, non distinguitur à ratione individui; sed non provenit hæc determinatio formaliter electivè, vel ordinativè.

OBJICIUNTUR 2. Paritates variae.

PRIMA Paritas est. Hæc numero actio, petit ita produci ab uno principio, ut non possit produci ab alio. Ergo nec effectus, qui per illam actionem producitur, potest ab alio principio produci, quia actionum distinctarum, distinctus est terminus.

RESPONDETUR. Quando dicitur, quod distinctarum actionum distinctus sit terminus, id principium eo sensu est verum; quod nunquam ponatur actio, quin ei respondeat terminus; non verò isto sensu; quod eundem terminum, diversæ actiones ponere non possint, vel quod ad mutationem actionis numericæ, semper sit necesse mutare terminos. Quare autem actio non possit produci, nisi ab hoc principio; possit autem effectus ab alio simili principio produci. Ratio est, quia actio est essentialis determinatio, ut hoc quidem agens sit; non potest ergo aliud agens determinare, nisi hoc, est enim modus illa actio, vel non sine modo, jam autem definitionem effectus non ingreditur, ut sit huius nonnisi agentis. Rursus, si vel semel concedatur, quod actio, quæ est modus, vel non sine modo, possit esse, & non esse huius, debeat per aliud determinari, ut sit huius; quod ipsum arguet, debere dari processum in infinitum, in determinationibus, quod non sequetur, si effectus ab alio simili principio producat. Arriaga disput. 9. Physica. Sect. 4. Subsect. 5. hanc disparitatem dat, quod effectus dependeat à causa, per aliam à se distinctam actionem, unde mutando actionem, potest jam ab hac, jam ab illa pendere causa; actio autem seipsa, & per suam essentiam dependet, ideo non potest ab hac alia pendere causa, alias mutaret suam essentiam.

SECUNDA Paritas est. Differentia specifica determinat certos specie effectus, ultra quos non potest producere alios effectus. Ergo differentia individualis determinabit certos numero effectus, quos, & non alios producere possit.

RESPONDETUR ex Pontio. Differentiæ specificæ, sunt dissimilis naturæ, & ut plurimum inæqualis perfectionis, hinc non possunt extendi ad rationes omninò dissimiles; jam autem causæ solo numero distinctæ, non sunt dissimiles.

Solvuntur alie Objectiones.

OBJICITUR 3. Causa per se influit in effectum. Ergo essentiale est huic effectui, dimanare ab hac causa.

RESPONDETUR. Causa non nisi hoc sensu per se influunt, quia causant effectum, quia tales, sed non eo sensu; quasi essentiale sit illis causare hunc effectum.

OBJICIUNT 4. Complutenses apud Pontium. Per hoc, quod individua sint ejusdem speciei, non habent in se invicem eandem naturam, sed similes naturas. Ergo, quod habeant potentiam activam ejusdem rationis, non sequetur, quod possint facere effectus eosdem, sed similes.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia si eandem naturam haberent individua, & essent individua ut supponitur, & non essent, quia eandem individuationem & entitatem haberent. Si autem eosdem effectus producere possint causa, solo numero distincta, non sequetur illas esse easdem numero causas.

INSTANT 1. Differentia individualis non solum limitat essentiam in ratione essentiae, sed etiam in ratione potentiae, sed per hoc, quod limitat v.g. animam in ratione essentiae, facit, ut distinctum numero compositum nequeat constituere. Ergo etiam in ratione potentiae, ita limitabit, ut distinctos numero effectus, non possit producere.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia si eadem numero anima, distinctum ratione sui faceret compositum, deberet ipsa à se, esse alia; non enim constituit compositum alio, quam se ipsa, ut potest causa intrinseca illius. Dixi, quod deberet ratione sui, distinctum compositum constituere; quia si uniretur materiae numero distincta, constitueret compositum, ratione materiae, inadæquate, aliud numero. Jam verò si eosdem effectus utraque causa numero distincta posset producere, non sequeretur illas causas esse easdem numero, quia distinctio causarum penes ipsas illarum entitates spectanda est, & non penes effectus, cum causae efficientes sint causae extrinsecae, suorum effectuum, adeoque numerum vel unitatem suorum effectuum non sequentes.

INSTANT 2. Ratio potentiae abstracta ab individuis, debet plus includere, quam ratio particularis potentiae, sed ratio abstracta potest causare quoscunque effectus illius speciei. Ergo particularis potentia, non potest eosdem causare.

RESPONDETUR. Negando majorem, quia ratio illa abstracta est entitas causae, prout deputata à differentiis, si est ipsa entitas causae, cum tota entitas seclusis differentiis in unaquaque

contineatur, tota etiam vis causandi in unaquaque continebitur, cum vis causandi sequatur entitatem, consequenter non plus poterit causare entitas illa depurata à differentiis, quam concreta, cum aliqua particulari differentia; & sicut quia in uno individuo hominis secundum entitatem specificam continetur tota ratio hominis, atque ratio ut sic hominis, est animal rationale, atque ipse Petrus; ita quia ratio agentis, est alligata ipsi entitati, sicut totam entitatem continet unum individuum, ita & continebit vini causandi quoscunque alios effectus, seipso excepto, quia hoc non cadit in potentiam naturalem. Deinde alia hæc est propositio, quod illa ratio communis, sit communis ad plura causativa seu causas, cum tamen ratio particularis, quæ talis, non sit communis ad plura causativa: & alia est hæc propositio, quod illa Ratio communis sit communis, plurimum causativa; & hæc propositio est falsa, non enim plus potest una similis causa, quam alia, nec omnes plus quam una, cum ob rationem adlatam singulae adinvicem, ad eosdem extendantur effectus. Cæterum ut illa ratio sit communis ad plura causativa effectuum, id deposcit ipsa ratio universalis, ad causas, illi communi rationi competens.

ADDIT PONTIUS. Quod sicut potentia viviva in communi non potest plus videre, quam potentia in particulari: ita nec ratio abstracta causae à particularibus, plus agere poterit particularibus: totum ergo illud, quod plus includit potentia abstracta ab individuis, non est ratione terminorum, sed ratione multiplicabilitatis, per individua, quæ individuo non convenit.

OBJICIT 5. Vázquez & Valentia. Si productio hujus numero effectus, spectat ad causam primam, tanquam determinantem ad individuationem, sequeretur causam secundam non liberè, sed necessariò, quia ex determinatione operari.

RESPONDERI potest, imprimis retorquendo argumentum, quod probaret. Si à circumstantiis loci & temporis determinetur ratio individui effectus, cum hæc circumstantiae à nobis non pendeant, fore illos actus non liberos, & tamen à circumstantiis docet Vázquez sumi individuationem. Deinde conformiter ad communem nostrorum doctrinam, sic responderetur. Quod Deus ante prævisum actuale exercitium libertatis creatæ, præordinaverit sub conditione hos vel illos effectus, ut si vellet amare, hoc actu, in individuo amaret; si odisse; hoc, in individuo actu odiret; quia conditionata ordinatione posita; indifferens manet voluntas ad odisse vel amare, licet supposito quod amet, hoc potius actu amoris sit amatura, hinc illa ipsa ordinatione non tollit libertatem. Illustratur hoc inter alia tali instantia: pau

pauperi preparatur, hic numero obolus: ut illum accipiat, vel non accipiat, liberum est illi, supposito tamen quod velit acceptare, hunc accipiet, & non alium. Ad quam responsionem stabiliendam, sic possent firmari signa rationis, magis principalia. Primò videbat Deus causas liberas, positis omnibus prærequisitis, posse agere vel non agere. Secundò obtulit causis liberis concussum ad operandum utrumlibet. Tertiò ordinavit conditionatè pro singulis individuis certam individuorum actuum seriem. Quartò vidit creaturam se ad talem in specie actum determinare, quid autem hic læderet libertatem? Conformiter ad dicta ubi de Prædeterminatione dici potest, quòd non sit libera voluntas in ordine ad hanc individuationem actus, vel quòd sit libera, voluntati individuationis actus non electivè, sed elicitive. De quo fuse I. part. D. 5.

Obijciuntur 6. Album A. non potest divisim efficere speciem simillimi albi B. nec intellectus Petri efficere divisim intellectionem Pauli, ergo unus idemque effectus, non potest produci à pluribus divisim causis.

RESPONDETUR. Si sit res de cognitione, non retento prædicato vitalitatis, cognitionem Pauli potest efficere Petrus, sed si sit de cognitione retento prædicato vitalitatis, jam disparitas erit, quia si retenta vitalitate, cognitio Petri posset à Paulo produci, & esset ille actus ab intrinseco Petri, quia esset actus ille retenta vitalitate à Petro oriunda, ut supponitur, & non esset ille actus ab intrinseco Petri, quia esset ab intrinseco principio, quod est ipse Paulus, vel quod est Principium in Paulo. Nullum autem simile contingit absurdum, si idem effectus à diversa numero causa ponatur.

Directè ad objectionem dici potest, quòd consequens sit verum particulariter, sed non universaliter, nempe quòd aliquis effectus non sit producibilis à pluribus causis. Porro si effectus non sunt producibiles à pluribus causis, qui dicunt intrinsecam connexionem, nonnisi cum his causis, ii autem dicunt connexionem intrinsecam cum his nonnisi causis, qui etiam per divinam potentiam, nonnisi ab his causis produci possunt, eò quòd in sui definitione hanc nonnisi importent causam, & quia actus vitalis importat principium ab intrinseco, & quidem hoc, si debeat reddere intelligens hoc, & species albi A. importat representationem non albi B. sed albi A. si ipsam rationem albi A. representare debet, hinc fit, ut hi duo & similes alii effectus non possint à pluribus causis produci, quia autem multi alii effectus non important hanc connexionem, fit, ut ab aliis causis produci possint. Addo quòd multi negent species intra se solo numero differre.

Obijciuntur 7. Ergo absolute loquendo, filius posset generare Patrem.

RESPONDETUR. De præsentis rerum ordine hoc falsum esse.

DIFFICULTAS II.

An due cause simul eundem effectum producere possint?

PRÆMITTO 1. Quòd non sit difficultas de duabus causis partialibus, ut cum plures v.g. carbones, idem subiectum calefaciunt: nec item est difficultas de duabus causis diversi ordinis totalibus, nam certum fide est, Deum qui est agens altioris ordinis, concurrere cum agentibus creatis. Nec item est difficultas de causis diversi generis; nam compositum habet quatuor genera causarum, in suo genere totalium. Nec item difficultas est de causis ejusdem generis totalibus in actu primo, partialibus in actu secundo, quando scilicet causa, ita actionem suam contemperat, ut relinquat locum actioni alterius, quamvis posset sola eundem effectum producere v.g. cum duo equi trahunt pondus, quorum unus sufficeret trahendo.

PRÆMITTO 2. Difficultatem esse de duabus causis ejusdem generis totalibus in actu secundo, quando scilicet una producit pro sua parte totum effectum, & alia similiter.

PRÆMITTO 3. Possè difficultatem procedere: An id possit fieri naturaliter; deinde an id fieri possit supernaturaliter.

Punctum Difficultatis 1.

An id fieri possit naturaliter?

DICENDUM est. Non possè fieri naturaliter, ut due cause totales eundem effectum causent, idque totaliter. Non est obvium, rationem conclusionis plenè satisfaciendam dare, idque propterea, quia non apparet; Cur duo Angeli saltem ad ostendendam suam libertatem, non possint concurrere, uterque totaliter ad movendum eundem lapidem; cur item duo ignes eidem stuppæ applicari æqualiter vi naturali non possint, saltem Angelicà, & quia tam unus ignis, quam alter nesciunt se agere, nec habent in potestate coercere actionem, cur unusquisque ita non agat, ac ageret quantumvis non adesset alter, quo casu idem effectus utrique causæ, in actu secundo responderet; videamus interim rationes, quæ adferri solent.